



Hejkalka

Petra Martišková
ilustrovala Marie Koželušová

bambook®



Hejkalika

Petra Martišková
ilustrovala Marie Koželuhová



Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Petra Martišková

Hejkalka

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8322. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2022

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2022

ISBN 978-80-271-4646-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-3306-2 (print)



Obsah



Kde se vzala, tu se vzala Hejkalka	7
Já nechci do školy	12
Úhlavní nepřítel	17
Ztracená	23
Amulet	30
Ve škole	36
Noc v lese	43
Únos	47
Doma u lidí	54
Odvážný Janek	61
Záchrana	65
Potrestaná	69
Mezi vílami	76
Loupežnice	80
Nečekaná návštěva	86
Tajná výprava	93
Jediná hejkalka na světě	100





Kde se vzala, tu se vzala Hejkalka



„Baf!“ Z hustého křoví vykoulkla zrzavá hlava s roz-
cuchanými vlasy plnými větviček a vyděsila malého
hejkálka Janka. Ten se tak leknul, že uklouznul po
mokrém listí a skončil s nosem zabořeným v mechu.

„Hihi, teda Janku, ty jsi ale strašpytlík, hihi,“ smála
se ta malá hadrnice a vesele kolem našťvaného Janka
poletovala.

„Náhodou, vůbec jsem se tě nelekl. Jen jsem uklouz-
nul,“ hájil se Janek, ale marně.

Hejkalka kolem něj běhala a smála se na celé kolo.

Janek se našťval a vydal se zpátky k domovu. „Vůbec
nechápu, proč se s tebou kamarádím,“ brumlal si při-
tom pod nos.

„Ale no tak, Janku, tak se bojíš, no a?“ smála se
Hejkalka. „Každý se přece někdy trochu bojí.“

„Jenže já se nebojím!“ vztekal se Janek, a dokonce
se otočil a vypláznul na ni jazyk.

Nebylo divu, že se zlobil. Strašně se totiž před Hej-
kalkou styděl. Kdo to jaktěživ slyšel, že by se hejkal
v lese bál?!

„Janku, no tak počkej!“ volala Hejkalka a běžela za ním. „To byla jen legrace!“

„Mně to teda vůbec legrační nepřipadá.“

„Tak se nezlob,“ omlouvala se Hejkalka s tak provinilým výrazem, že se Janek musel usmát.

Hejkálek se nikdy na Hejkalku nedokázal dlouho zlobit. Vždyť byli nejlepší kamarádi. A to už pěkně dlouhou dobu. Vlastně odjakživa. Oba žili v Kouzelném lese a byli tak trochu jiní. Janek byl známý svým strachem. A Hejkalka? Ta byla opravdu hodně zvláštní. Zvláštní a výjimečná.

Z chaloupky ve vykotlaném dubu voněly šišky s mákem. Maminka běhala kolem plotny a tatínek Hejkal nervózně přecházel od okna k oknu.

„Kde jen ta holka zatrolená zase je?“ rozčiloval se.

„Však se neztratí,“ uklidňovala ho maminka. „Zná v lese každý kámen.“

A to byla pravda pravdoucí. Od malička lítala Hejkalka celé dny po lese, vyváděla různé lotroviny a její zvonivý smích byl slyšet jednou od potoka, podruhé od studánky a jindy zase z Kouzelné louky. Les měla prozkoumaný od začátku až do konce. A pranic se nebála strašidelných historek, které o lese kolovaly. Ani za mák nevěřila tomu, že by se v lese ukrývalo nějaké strašidlo nebo že za jasných nocí poletují u potoka bludičky, které každého, kdo se tam odváží strčit jen nos, zavedou do hlubokého močálu. Nebála se ani



draků nebo čarodějnic. Tatínek jí jednou řekl, že les, ve kterém se narodila, je plný pokladů. Ale nejsou to ledajaké poklady, obyčejné zlato nebo drahé kamení. Kdepak. Zdejší strážci hlídají poklad mnohem cennější – kouzelné bylinky.

„Už se blíží,“ usmála se maminka na tatínka a ukázala na nebe, odkud se pomalu snášel k zemi obrovitý pták, sokol Protiva.

„Ta holka mě jednou utahá,“ povzdechnul si a usadil se na okně.

Maminka ho pohládila a nabídla mu pořádnou porci šišek s mákem.

„Kdepak jídlo. Na to nemám ani pomyšlení,“ odmítnul sokol a pohodlně se uvelebil na parapetu, aby viděl na cestu.

Maminka měla pravdu. Za chvíli se na cestě objevila Hejkalka.

„Kde jsi zase celý den byla?“ přivítal ji tatínek nabručeně. „Copak nevíš, Hejkalko, v kolik hodin se chodí domů? Vždyť už je skoro tma.“

„Promiň, tatínku, nějak jsme při učení zapomněli na čas.“ Hejkalka se při té lži ani nezačervenala. Jen mrkla na Protivu, aby ji neprozradil.

„Prý učení,“ zamumlal si pro sebe Protiva. „Jednou tenhle les přivede do záhuby.“

„Cos říkal, Protivo?“ zajímal se tatínek a zvědavě zvednul jedno zarostlé obočí.